

Arrest

nr. 42 579 van 29 april 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 5 maart 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 12 februari 2010 tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 maart 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 april 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VANDEVELDE, die loco advocaat P. DEGROOTE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker van Angolese nationaliteit verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 24 april 2005.

Op 2 mei 2005 verklaart verzoeker zich vluchteling.

Op 29 juni 2005 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 27 oktober 2005 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevestigende beslissing van weigering tot verblijf.

Op 28 november 2005 dient verzoeker tegen deze beslissing beroep in bij de Raad van State.

Op 24 januari 2008 erkent verzoeker de kinderen D.F.E.K.M. en T.S.K.M., respectievelijk geboren te Eupen op 28 april 1995 en 24 mei 2004, van Belgische nationaliteit, met als moeder mevrouw I.K.M., een Belgische onderdaan, als zijn eigen kinderen.

Op 18 maart 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 42, § 3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Op 26 juni 2009 oordeelt de jeugdrechtbank van Eupen dat de ouderlijke macht gedeeld wordt tussen verzoeker en zijn ex-partner, mevrouw I.K.M., een Belgische onderdaan, dat het recht van bewaring van de twee kinderen wordt toegewezen aan de moeder van de kinderen en waarbij aan verzoeker het omgangsrecht wordt toegekend op elk tweede weekeinde en voor de helft van elke schoolvakantie.

Op 1 juli 2009 vraagt verzoeker een verblijfskaart aan van een familielid van een burger van de Unie, als bloedverwant in opgaande lijn.

Op 1 december 2009 neemt de gemachtigde van de burgemeester van Eeklo de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 8 december 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 5 januari 2010 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 12 februari 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie –en asielbeleid de beslissing tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag.

Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt.

“Overwegende dat de betrokkene op 2 mei 2005 een eerste asielaanvraag indiende en er voor hem een beslissing tot weigering van verblijf werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken die op 28 oktober 2005 bevestigd werd door het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat de betrokkene op 5 januari 2010 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat de betrokkene niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene twee brieven van zijn moeder naar voren brengt die volgens hem dienen te bewijzen dat hij nog steeds door de politie wordt gezocht waarbij opgemerkt moet worden dat een brief van familie van de betrokkene geen officieel door de autoriteiten opgestelde verklaring vervangt, dat het niet afkomstig is van een objectieve bron, dat het geschreven kan zijn op aanvraag, dat ze een gesolliciteerd karakter hebben, dat het volledig handgeschreven documenten betreft, dat ze door eender wie, eender waar, eender wanneer geschreven kunnen zijn, dat ze betrekking hebben op de redenen die de betrokkene gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten, dat aan deze motieven geen geloof werd gehecht door de Belgische asielinstanties, dat de betrokkene de conclusies van de Belgische asielinstanties niet weerlegt. Overwegende dat de betrokkene de enveloppes naar voren brengt waarin de brieven verstuurd geweest zouden zijn waarbij opgemerkt moet worden dat een enveloppe enkel is wat ze is, een enveloppe zonder aanduiding van wat ze bevat zou hebben. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat hij twee kinderen heeft die legaal in België verblijven waarbij opgemerkt moet worden dat deze verklaring op geen enkele wijze de redenen die de betrokkene gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten, ondersteunt, dat dit behoort tot de privésfeer van de betrokkene. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

2. Over de ontvankelijkheid

Verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoeker niet aantoot op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing en geen ernstig middel aanvoert. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert verzoeker het volgende aan.

“Eerste middel: Schending van het redelijkheidsbeginsel en het motiveringsbeginsels als de beginselen van behoorlijk bestuur.

De Directie Vreemdelingenzaken meent ten onrechte dat ondergetekende geen nieuwe gegevens naar voren brengt waar uit ernstige aanwijzingen voortvloeien dat er een gegronde vrees is voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15.12.1980.

Uit de voorgelegde brieven bij zijn aanvankelijk aanvraag blijkt echter duidelijk dat ondergetekende nog steeds wordt gezocht in Angola en dat hij aldaar ernstige schade zal lijden aangezien hij aldaar zal worden gefolterd, onmenselijk of vernederend zal worden behandeld of bestraft.

De brieven staven de vrees van ondergetekende en dienen te worden gekaderd binnen de omstandigheden waardoor hij zijn land diende te verlaten.

De angst voor vervolging is terecht aangezien hij in de gevangenis werd geslagen en bovendien zijn vader vermoord werd en zijn huis en werkplaats in brand werden gestoken.

Ondergetekende kan zich niet beroepen op zijn overheden aangezien het net die zijn door wie hij wordt vervolgd.

Zonder meer stelt de directie vreemdelingenzaken daaraan geen geloof te hechten.

Er dient aan ondergetekende minstens een subsidiaire bescherming te worden toegekend.”

3.1.2. In de nota repliceert verwerende partij, bij citering van de bestreden beslissing, dat deze overwegingen verzoeker toelaten te achterhalen om welke redenen zijn tweede asielaanvraag door de gemachtigde van de staatssecretaris niet in overweging werd genomen. Bij verwijzing naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) betreffende de materiële motiveringsplicht, meent verwerende partij dat de motivering van de bestreden beslissing volstaat opdat zou komen vast te staan dat de gemachtigde van de staatssecretaris geenszins op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen verzoekers asielaanvraag niet in overweging te nemen. In antwoord op verzoekers concrete kritiek laat verwerende partij gelden dat uit de motivering van de bestreden beslissing alsook uit de stukken van het administratief dossier, afdoende blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris geheel terecht heeft beslist de asielaanvraag van verzoeker niet in overweging te nemen en dat de gemachtigde van de staatssecretaris daarbij heeft gehandeld geheel binnen de hem toebedeelde bevoegdheid en conform de ter zake geldende rechtsregels, artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet inclusief. Bij citering van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en een theoretische uiteenzetting hierover, geeft verwerende partij aan dat verzoeker geen nieuwe gegevens in de zin van voornoemd artikel naar voor heeft gebracht. Verwerende partij duidt erop dat de gemachtigde van de staatssecretaris zoals ook tot uiting komt in de motivering van de bestreden beslissing, *in casu* zorgvuldig en grondig te werk is gegaan. Verwerende partij meent dat verzoekers vage en summiere beschouwingen waarbij hij op ongestaafde wijze stelt dat de voorgelegde brieven de vrees van verzoeker staven, geen afbreuk kunnen doen aan de bestreden beslissing. Verwerende partij merkt op dat in de bestreden beslissing duidelijk wordt ingegaan op alle stukken die verzoeker bij zijn asielaanvraag aanbracht, namelijk twee brieven van zijn moeder, en dat van deze stukken afdoende werd toegelicht waarom deze niet in aanmerking kunnen komen als zijnde nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Verwerende partij stelt dat verzoekers beschouwingen dan ook elke juridische grondslag missen en geen afbreuk kunnen doen aan de bestreden beslissing en dat het eerste middel van verzoeker niet kan worden aangenomen.

3.1.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden

bestuurshandeling heeft genomen zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoeker geen nieuwe elementen heeft aangebracht die betrekking hebben op feiten of gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure, dat hij geen nieuwe gegevens naar voor brengt dat er wat hem betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

In de mate waarin verzoeker in zijn middel betoogt dat verwerende partij ten onrechte meent dat hij geen nieuwe gegevens naar voren brengt, voert hij een schending aan van de materiële motiveringsplicht die dient onderzocht te worden in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht komt het niet aan de Raad toe om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt wat volgt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. de nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen."

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021). Het begrip "nieuwe gegevens" heeft

bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

In casu oordeelde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid dat verzoeker geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft aangebracht zodat de asielaanvraag niet in aanmerking werd genomen. Dit is het determinerend motief waarom de tweede asielaanvraag van verzoeker niet in overweging werd genomen.

3.1.4. Verzoeker uit kritiek op de motivering van de bestreden beslissing waar wordt gesteld dat door verzoeker ter gelegenheid van zijn tweede asielaanvraag geen nieuwe elementen worden bijgebracht waaruit ernstige aanwijzingen voortvloeien dat er een gegronde vrees is voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker gaat in het verzoekschrift van start met het herhalen dat de problemen in zijn land van herkomst nog steeds bestaan en voert aan dat uit de brieven die hij heeft voorgelegd duidelijk blijkt dat hij nog steeds wordt gezocht in Angola en dat hij aldaar ernstige schade zal lijden daar hij er zal worden gefolterd en onmenselijk of vernederend zal worden behandeld of bestraft. Verzoeker is van mening dat voornoemde brieven zijn vrees staven die aan de oorzaak ligt van de omstandigheden waardoor hij zijn land van herkomst diende te verlaten. Verzoeker benadrukt dat zijn angst voor vervolging terecht is omdat hij in de gevangenis werd geslagen en omdat zijn vader werd vermoord en zijn huis en werkplaats in brand werden gestoken. Verder houdt verzoeker voor dat hij zich in zijn land van herkomst niet kan beroepen op de overheden omdat het juist deze overheden zijn waardoor hij wordt vervolgd. Verzoeker stelt dat de Dienst Vreemdelingenzaken zonder meer weigert geloof te hechten aan zijn asielrelaas en is van oordeel dat hem minstens subsidiaire bescherming dient te worden toegekend.

De elementen die verzoeker in zijn tweede asielaanvraag heeft aangebracht, namelijk twee brieven geschreven door verzoekers moeder waarin wordt gesteld dat de politie nog steeds op zoek is naar verzoeker in Angola en dat de politie de familie van verzoeker wou meenemen doch dat de familie van verzoeker erin geslaagd is te vluchten naar Kinshasa, kunnen weliswaar 'nieuw' zijn in die zin dat ze nog niet eerder ter kennis werden gebracht van verwerende partij, maar verzoeker maakt niet aannemelijk dat deze betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van zijn eerdere asielaanvraag (RvS 13 april 2005, nr. 143.020). De gemachtigde van de staatssecretaris heeft hierover niet op kennelijk onredelijke wijze geoordeeld. Er dient bovendien opgemerkt te worden dat verzoeker ter gelegenheid van zijn tweede asielaanvraag zelf het volgende verklaarde: *"Ik heb vandaag 2 brieven bij dat bevestigen dat de politie nog steeds op zoek is naar mij"*. Bovendien geeft verzoeker in zijn verzoekschrift zelf het volgende aan: *"De brieven staven de vrees van ondergetekende en dienen te worden gekaderd binnen de omstandigheden waardoor hij zijn land diende te verlaten"*. Verzoeker baseert zich ter gelegenheid van zijn tweede asielaanvraag aldus nog steeds op de feiten en verklaringen die hij bij zijn eerste asielrelaas uiteenzette en lijkt in onderhavig verzoekschrift te pogen de geloofwaardigheid van zijn eerste asielrelaas te bewijzen. Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat de aangevoerde elementen 'nieuwe gegevens' uitmaken in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. De bewijslast ter zake ligt nochtans bij verzoeker (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

3.1.5. In de mate waarin verzoeker met de volgende bewoordingen van het verzoekschrift: *"Ondergetekende kan zich niet beroepen op zijn overheden aangezien het net die zijn door wie hij wordt vervolgd"*, poogt te verantwoorden waarom hij geen officiële, door de autoriteiten opgestelde verklaring kan voorleggen, dient opgemerkt te worden dat verzoeker zich hierbij beperkt tot het uiten van een loutere bewering die hij bovendien op geen enkele wijze met concrete gegevens staaft. De Raad acht de motivering van de bestreden beslissing hieromtrent, met name: *"Overwegende dat de betrokkene twee brieven van zijn moeder naar voren brengt die volgens hem dienen te bewijzen dat hij nog steeds door de politie wordt gezocht waarbij opgemerkt moet worden dat een brief van familie van de betrokkene geen officieel door de autoriteiten opgestelde verklaring vervangt, dat het niet afkomstig is van een objectieve bron, dat het geschreven kan zijn op aanvraag, dat ze een gesolliciteerd karakter hebben, dat het volledig handgeschreven documenten betreft, dat ze door eender wie, eender waar, eender wanneer geschreven kunnen zijn (...)"*, niet kennelijk onredelijk.

3.1.6. Waar verzoeker aanvoert dat uit de brieven die hij heeft voorgelegd duidelijk blijkt dat hij nog steeds wordt gezocht in Angola, dat hij aldaar ernstige schade zal lijden daar hij er zal worden gefolterd en onmenselijk of vernederend zal worden behandeld of bestraft, dat voornoemde brieven zijn vrees staven die aan de oorzaak ligt van de omstandigheden waardoor hij zijn land van herkomst diende te verlaten en waar verzoeker benadrukt dat zijn angst voor vervolging terecht is omdat hij in de gevangenis werd geslagen en omdat zijn vader werd vermoord en zijn huis en werkplaats in brand werden gestoken, stelt de Raad vast dat verzoeker hierbij in hoofdzaak elementen en gegevens aanhaalt waarbij hij erop poogt te duiden dat er in zijn hoofde wel degelijk *“een gegronde vrees is voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet”*, zoals verzoeker aanhaalt in de aanhef van zijn middel. Er dient opgemerkt te worden dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift aldus lijkt te pogen de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas te bewijzen. In de mate waarin verzoeker hierbij lijkt te pogen om de Raad te overtuigen dat hij wel in aanmerking komt om de vluchtelingenstatus en/of de subsidiaire beschermingsstatus te genieten en tevens lijkt te trachten van de Raad een nieuwe beoordeling van zijn tweede asielaanvraag te bekomen, dient het volgende te worden benadrukt.

Er dient vooreerst opgemerkt te worden dat wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, hij niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen maar een wettigheidstoezicht houdt. De Raad onderzoekt of de betrokken overheid bij de beoordeling van de asielaanvraag uitgegaan is van de juiste feiten of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, met andere woorden wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

Er dient tevens benadrukt te worden dat de Raad *in casu* optreedt als annulatierechter overeenkomstig artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet. In die hoedanigheid kan hij enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het kader van de uitoefening van zijn annulatiebevoegdheid, niet bevoegd is om zich uit te spreken over het al dan niet toekennen van de vluchtelingenstatus en/of de subsidiaire beschermingsstatus. Waar verzoeker *in fine* van zijn eerste middel van mening is dat hem minstens een subsidiaire bescherming dient te worden toegekend, dient benadrukt te worden dat verzoeker dit verzoek niet dienstig kan aanvoeren.

Dienvolgens dient opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing een weigering tot inoverwegingname van een vluchtelingenverklaring door de Dienst Vreemdelingenzaken betreft en dus geen uitstaans heeft met de beslissing ten gronde van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarbij de subsidiaire beschermingsstatus al dan niet wordt toegekend.

In casu betreft de bestreden maatregel een beslissing houdende de weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Er wordt benadrukt dat de bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris zich in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet beperkt tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet.

3.1.7. Waar verzoeker aanvoert dat de Dienst Vreemdelingenzaken zonder meer weigert geloof te hechten aan verzoekers asielrelaas en verzoeker tevens in onderhavig verzoekschrift lijkt te pogen de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas te bewijzen, dient te worden herhaald dat wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, hij niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen maar een wettigheidstoezicht houdt. De Raad onderzoekt of de betrokken overheid bij de beoordeling van de asielaanvraag uitgegaan is van de juiste feiten of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, met andere woorden wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

Daarnaast merkt de Raad op dat verzoeker met zijn betoog en de door hem aangebrachte elementen de geloofwaardigheid van zijn vorige asielaanvraag niet herstelt. Verzoeker geeft ter gelegenheid van zijn

tweede asielaanvraag immers zelf het volgende aan: *“Ik heb vandaag 2 brieven bij dat bevestigen dat de politie nog steeds op zoek is naar mij”*. Hierbij verwijst de Raad naar de bevestigende beslissing van weigering tot verblijf van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 oktober 2005. In voornoemde beslissing werd hierover reeds overwogen dat verzoeker niet kan overtuigen aangaande zijn Cabindese origine daar verzoeker niet vertrouwd blijkt met heel wat basiselementen van de betreffende streek, dat aldus de geloofwaardigheid van verzoekers afkomst en bijhorend politiek engagement aangetast is, dat verzoekers verklaringen te veel inconsistenties vertonen met de voor het Commissariaat-generaal beschikbare informatie om enig geloof te kunnen hechten aan de door verzoeker aangehaalde afkomst, dat bijgevolg ook de door verzoeker aangehaalde vervolging en actuele vrees dienaangaande niet ernstig kunnen worden genomen en dat verzoekers asielmotief, met name vervolging te vrezen omwille van zijn politieke activiteiten voor het FLEC, dusdanig samenhangt met de regio Cabinda en verzoekers vermeende afkomst, dat geen enkel geloof meer kan worden gehecht aan de waarachtigheid van dit asielmotief. Bijgevolg wordt de bestreden beslissing voldoende geschaagd door deze bevindingen op zich en komt het de Raad niet kennelijk onredelijk over dat betreffende de aangebrachte elementen van verzoeker in de bestreden beslissing het volgende wordt overwogen: *“Overwegende dat de betrokkene twee brieven van zijn moeder naar voren brengt die volgens hem dienen te bewijzen dat hij nog steeds door de politie wordt gezocht waarbij opgemerkt moet worden dat een brief van familie van de betrokkene geen officieel door de autoriteiten opgestelde verklaring vervangt, dat het niet afkomstig is van een objectieve bron, dat het geschreven kan zijn op aanvraag, dat ze een gesolliciteerd karakter hebben, dat het volledig handgeschreven documenten betreft, dat ze door eender wie, eender waar, eender wanneer geschreven kunnen zijn, dat ze betrekking hebben op de redenen die de betrokkene gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten, dat aan deze motieven geen geloof werd gehecht door de Belgische asielinstanties, dat de betrokkene de conclusies van de Belgische asielinstanties niet weerlegt”*.

Tenslotte wordt nog opgemerkt dat in zoverre verzoeker met zijn betoog kritiek uit gericht tegen de niet in het geding zijnde afwijzing van zijn eerste asielaanvraag, deze kritiek niet pertinent is als argument om de wettigheid van de thans bestreden beslissing te betwisten.

3.1.8. Uit het voorgaande blijkt dat door verzoeker niet aangetoond wordt dat hij nieuwe elementen in de zin van deze wetsbepaling heeft aangebracht waarmee verwerende partij geen rekening heeft gehouden. Hieruit volgt dat de kritiek van verzoeker dat de Dienst Vreemdelingenzaken, gelet op de ‘nieuwigheid’ van de door hem aangebrachte elementen, diende te beslissen tot inoverwegingname van zijn asielaanvraag, niet dienend is daar hij er niet in geslaagd is aan te tonen dat de door hem aangevoerde ‘nieuwe gegevens’ ‘nieuwe elementen’ zijn in de zin van de genoemde wetsbepaling. Verwerende partij kon derhalve naar recht en redelijkheid besluiten dat verzoeker geen nieuwe gegevens heeft aangehaald. In de bestreden beslissing wordt bijgevolg terecht het volgende overwogen: *“Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen”*. De bestreden beslissing steunt derhalve op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de materiële motiveringsplicht geschonden is.

3.1.9. De Raad stelt vast dat verzoeker nalaat aan te geven welk beginsel van behoorlijk bestuur hij geschonden acht. Het is niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dit te specificeren (RvS 22 november 2005, nr.151.540).

3.1.10. Aangaande de vermeende schending van het redelijkheidsbeginsel wijst de Raad er ten slotte op dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, het redelijkheidsbeginsel slechts schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoeker met zijn betoog niet aantoont dat de feitelijke vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris, namelijk dat verzoeker geen nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet aanbrengt, niet correct zijn noch

dat de gevolgtrekkingen die deze hieruit afleidt, kennelijk onredelijk zijn. Verzoeker maakt een schending van het redelijkheidsbeginsel niet aannemelijk.

Het eerste middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker het volgende aan.

“Tweede middel: Schending van het recht op eerbiediging van het privé- leven zoals gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM.

De directie vreemdelingenzaken doet het gegeven dat ondergetekende alhier 2 legale kinderen heeft als zijnde een gegeven uit de privésfeer van ondergetekende. Ondanks het een element is uit de privésfeer van ondergetekende alsnog is het belangrijk ter staving van zijn verankering in België.

Ondergetekende beschikt over een vonnis van de Jeugdrechtbank waarin hem een recht op persoonlijk contact werd toegekend met zijn 2 kinderen.

Logischerwijs wordt dit recht hem ontnomen indien hij terug wordt verwezen naar Angola.

Ondanks het een gegeven is uit de privésfeer van de ondergetekende is het noodzakelijk de relaties van ondergetekende te eerbiedigen. Ondergetekende was immers noodgedwongen gevlucht uit zijn land en hier ondertussen relaties opgebouwd.

Geenzins kunnen de kinderen de dupe worden van deze situatie.”

3.2.2. In de nota repliceert verwerende partij, bij citering van de motivering van de bestreden beslissing, dat de bestreden beslissing in de gegeven omstandigheden geen verboden inmenging in de uitoefening van verzoeker van zijn recht op privé- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1955 (hierna: EVRM) uitmaakt. Verwerende partij is van mening dat artikel 8 van het EVRM een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet niet in de weg staat, dat artikel 8 van het EVRM niet kan worden uitgelegd als zou er in hoofde van verwerende partij een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling te gedogen op het grondgebied, dat verzoeker nalaat aan te tonen op welke wijze de correcte toepassing van de Vreemdelingenwet een niet-toegelaten inmenging in zijn privé- en gezinsleven zou uitmaken en dat de uiteenzetting van verzoeker niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond dat de bestreden beslissing hetzij een substantiële hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden hetzij een overschrijding of afwijking van macht inhouden. Volgens verwerende partij kan het tweede middel van verzoeker niet worden aangenomen.

3.2.3. Verzoeker voert de schending van artikel 8 van het EVRM aan. Verzoeker benadrukt dat hij twee kinderen heeft die legaal in België verblijven en is van mening dat dit gegeven een belangrijk element is ter staving van zijn verankering in België. Verzoeker brengt tevens in bijlage bij het verzoekschrift een vonnis van de jeugdrechtbank te Eupen van 26 juni 2009 bij waarbij wordt geoordeeld dat de ouderlijke macht gedeeld wordt tussen verzoeker en zijn ex-partner, mevrouw I.K.M., een Belgische onderdaan, dat het recht van bewaring van de twee kinderen wordt toegewezen aan de moeder van de kinderen en waarbij aan verzoeker het omgangsrecht wordt toegekend op elk tweede weekeinde en voor de helft van elke schoolvakantie. Verzoeker stelt dat hem ingevolge de bestreden beslissing het recht op persoonlijk contact met zijn kinderen wordt ontnomen. Ondanks het feit dat dit gegeven is gelegen in de privésfeer van verzoeker, duidt verzoeker erop dat het noodzakelijk is om zijn relaties te eerbiedigen. Verzoeker wijst erop dat hij zijn land van herkomst diende te ontvluchten en dat hij intussen in België relaties heeft opgebouwd. Verzoeker benadrukt tenslotte dat de kinderen geenzins de dupe kunnen worden van deze situatie.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de

openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. De Raad benadrukt nogmaals dat de bevoegdheid die het artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet bij een meervoudige asielaanvraag aan de gemachtigde van de staatssecretaris toekent, louter beperkt is tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er wat hem betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Waar verzoeker het feit dat hij twee minderjarige kinderen heeft van Belgische nationaliteit die in België verblijven, aanvoert als een belangrijk element in het kader van het beroep tegen een beslissing inzake zijn asielaanvraag, kan verzoeker aldus niet worden gevolgd.

Uit de bespreking van het eerste middel is gebleken dat de gemachtigde van de staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid in alle redelijkheid heeft geoordeeld dat verzoeker geen nieuwe gegevens heeft aangebracht met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielaanvraag waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er wat hem betreft ernstige aanwijzingen zijn van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat het argument van verzoeker dat hij twee minderjarige kinderen heeft van Belgische nationaliteit die in België verblijven, dat een vonnis van de jeugdrechtbank te Eupen van 26 juni 2009 het gedeelde ouderlijk gezag vaststelt en aan verzoeker een omgangsrecht met zijn twee minderjarige kinderen toekent, geen uitstaans heeft met zijn asielrelaas en geen enkel verband heeft met de criteria van de Conventie van Genève. De Raad acht het bijgevolg niet kennelijk onredelijk waar in de bestreden beslissing het volgende wordt overwogen: *“Overwegende dat de betrokkene verklaart dat hij twee kinderen heeft die legaal in België verblijven waarbij opgemerkt moet worden dat deze verklaring op geen enkele wijze de redenen die de betrokkene gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten, ondersteunt, dat dit behoort tot de privésfeer van de betrokkene”*. Bovendien merkt de Raad op dat verzoeker in zijn verzoekschrift uitdrukkelijk erkent dat dit argument eigen is aan de privésfeer.

Daarnaast dient erop te worden gewezen dat artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen luidt als volgt:

“Wanneer de Minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 51/8, eerste lid, van de wet, beslist de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen, weigert hij de vreemdeling de binnenkomst in het Rijk of geeft hij hem het bevel om het grondgebied te verlaten. De beslissingen van de Minister van diens gemachtigde worden door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13 quater betekend.”

Hieruit volgt dat een beslissing van de minister, thans de staatssecretaris of diens gemachtigde tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag, zijnde een bijlage 13quater, doorgaans een bevelscomponent behelst.

In casu blijkt dat in de bestreden beslissing zowel zoals zij is ter kennis gebracht aan verzoeker als zoals zij zich bevindt in het administratief dossier, geen verwijzing naar een bevelscomponent is opgenomen zodat het in onderhavig geval zoals het voorligt bij de Raad, duidelijk niet de bedoeling was van verwerende partij om verzoeker bevel te geven het grondgebied te verlaten. De huidige bestreden beslissing tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag houdt *in casu* geen verwijderingsmaatregel ten opzichte van verzoeker in maar doet enkel uitspraak over de ontvankelijkheid van verzoekers tweede asielaanvraag. De bestreden beslissing heeft *in casu* aldus niet tot gevolg dat verzoeker zal worden gescheiden van zijn twee minderjarige Belgische kinderen noch dat het hem toegekende omgangsrecht hem wordt ontzegd.

De bestreden beslissing strekt er *in casu* niet toe het familiaal en privéleven van verzoeker te verhinderen of te bemoeilijken. De betreffende beslissing houdt geen verbod in voor verzoeker om het

Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven doch verklaart louter dat zijn tweede asielaanvraag niet in overweging wordt genomen. Daarnaast verstoort een tijdelijk verblijf in het buitenland met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen het privéleven van verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. In het licht van deze feitelijke en juridische situatie dient dan ook in alle redelijkheid te worden besloten dat de *in casu* vermeende inmenging in het familiaal en privéleven van verzoeker of het vermeende gebrek aan respect voor verzoekers relaties niet als onrechtmatig of disproportioneel kan worden beschouwd. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft een correcte toepassing gemaakt van de terzake geldende wettelijke bepalingen, met name artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet waarbij de gemachtigde van de staatssecretaris terecht heeft geoordeeld dat verzoeker geen nieuwe gegevens heeft aangebracht met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielaanvraag waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er wat hem betreft ernstige aanwijzingen zijn van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet kan geen schending van het privéleven inhouden en dus evenmin van artikel 8 van het EVRM (RvS 1 juni 2006, nr. 159.485; RvS 26 april 2006, nr. 157.953; RvS 30 april 2004, nr. 130.936; RvS 9 juli 2003, nr. 121.457).

Verzoeker toont een schending van artikel 8 van het EVRM niet aan.

Ten overvloede wijst de Raad er op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in behandeling is.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. In een derde middel voert verzoeker het volgende aan.

“Derde middel: Schending van het verbod van discriminatie zoals gewaarborgd door artikel 14 van het EVRM.

Door de bestreden beslissing wordt ondergetekende het recht van het genot van de rechten van vrijheden, welke in het EVRM worden vermeld, miskend.

Ondergetekende wordt in zijn land van herkomst beledigd, geslagen en aangevallen.

De bestreden beslissing houdt evenmin rekening met de gevolgen die zij veroorzaakt voor de veiligheid en de fysieke integriteit van ondergetekende.

De terugkeer naar Angola houdt immers een rechtstreekse bedreiging in voor het leven van ondergetekende.”

3.3.2. In de nota repliceert verwerende partij, bij verwijzing naar rechtspraak van de Raad, dat verzoeker niet op een ontvankelijke wijze de schending van artikel 14 van het EVRM kan aanvoeren. Verwerende partij duidt erop dat verzoeker niet aantoont in welk opzicht de bestreden beslissing dit beginsel zou schenden en verzoeker ook niet aangeeft op welke grond de bestreden beslissing zou leiden tot het maken van het in de verdragsartikel verboden onderscheid. Verwerende partij meent dat het derde middel van verzoeker niet kan worden aangenomen.

3.3.3. Verzoeker voert de schending van artikel 14 van het EVRM aan.

Artikel 14 van het EVRM houdt het verbod van discriminatie in en luidt als volgt:

“Het genot van de rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, moet worden verzekerd zonder enig onderscheid op welke grond ook, zoals geslacht, ras, kleur, taal, godsdienst, politieke of andere mening, nationale of maatschappelijke afkomst, het behoren tot een nationale minderheid, vermogen, geboorte of andere status.”

Er dient opgemerkt te worden dat artikel 14 van het EVRM, dat geen algemene bepaling inzake gelijkheid voor de wet omvat, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, enkel dienstig kan aangevoerd worden in combinatie met een van de andere rechten of vrijheden vermeld in dit Verdrag. Hierbij dient te worden opgemerkt dat overeenkomstig deze bepaling niet alleen de in het Verdrag maar

ook in de aanvullende protocollen gegarandeerde rechten en vrijheden zonder discriminatie verzekerd moeten worden (J. VANDE LANOTTE en G. GOEDERTIER, *Overzicht publiek recht*, Brugge, Die Keure, 2001, 343).

Daar uit het voorgaande volgt dat een schending van artikel 8 van het EVRM niet kan worden aangenomen en verzoeker met zijn betoog tevens in gebreke blijft aan te tonen dat uit de bestreden beslissing enige discriminatie met betrekking tot de door het EVRM of de aanvullende protocollen verzekerde rechten en vrijheden kan afgeleid worden, kan verzoeker de schending van artikel 14 van het EVRM niet dienstig aanvoeren.

Daarenboven dient opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing *in casu* geen verwijderingsmaatregel inhoudt, zodat de kritiek van verzoeker betreffende de terugkeer naar Angola en de gevolgen hiervan voor verzoekers veiligheid en fysieke integriteit, feitelijke grondslag mist.

Het derde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET